

indenlandſke Selſtavers Nettoindtægt be-
regnes efter Lovforſlagets § 7, nemlig i
Henſeend til Regler om Indkomſtſtat af 1870
§ 2 og deri indbefatter alle et ſaadant Selſ-
tavs Indtægter, det være ſig Renter af
deres Reſervefond eller paa anden Maade,
ſaa ville udenlandſke Selſtaver ikke kunne
behandles paa den Maade, idet det jo er
en Selvfølge, at vi ikke her i Landet ville
kunne beſtatte et udenlandſt Selſtab af de
Indtægter, det maatte have af ſine hjem-
værende Kapitaler eller Reſervefond. Derved
vilde der fremkomme en Ubillighed imod
indenlandſke Selſtaver, ſammenlignet med
udenlandſke. Man har imødegaaet dette
ved at ſige, at udenlandſke Selſtaver ganſte
viſt kun blive ſtattepligtige af den Nettoind-
tægt, ſom de oppebære her i Landet, men
til Gengæld ſtulle de af den Nettoindtægt
betale 3 pCt., medens indenlandſke Selſtaver
kun betale 2. Om dette nu nøjagtig vil
paſſe i alle Tilfælde, ſaa at det vejer op
mod hinanden, er umuligt at ſige, men det
drejer ſig heller ikke om at ramme det fuld-
ſtændig korrekte paa en Bagatel. I det
hele taget antager man, at det kan ſvare til
hinanden, ſaa indenlandſke og udenlandſke
Selſtaver ſtilles under ſamme Vilkaar. Der
er tilføjet en Beſtemmelse om, at ſaadanne
indenlandſke Selſtaver, ſom ophylſe, at i det
mindſte Halvdelen af deres Brutto-Drifts-
Indtægt hidrører fra Virkſomhed i Udlandet,
kun ſtulle betale 1 pCt. af deres Nettoind-
tægt, medens andre Selſtaver betale 2.
Grunden dertil er ſimpelthen den, at
man kunde frygte for, at ſtore
Virkſomheder, ſom nu have deres Domicil
her i Landet, kunde, naar de bleve Genſtand
for den fulde Beſtattung, bevæges til at
flytte deres Domicil og deres Beſtyrelſes
Sæde til Udlandet. Dette vilde naturligvis
for os være en uheldig Følge af en Lovbe-
ſtemmelse, og for at undgaa dette er denne
Regel her tilføjet. Jeg har ſelv ſtillet
Underændringsforſlag under Nr. 23 til diſſe
Beſtemmelſer; det er ikke forhandlet i Ud-
valget, i alt Fald kun paa et foreløbigt
Trin, og jeg ſtal derfor kun henſtille det til
Ringets Overvejleſe; men jeg tror, at en
Beſtemmelse i den Retning vil være nød-
vendig. Den gaar nemlig ud paa at give
Selſtaver Afgang til at foretage et Fra-
drag i deres Nettoindtægt i Forhold til den
Amortisation, ſom deres Materiel eller
Ejendomme i Aarens Løb maatte kræve.
Jeg ſtal navnlig gøre opmærksom paa, at
dette rammer nogle Tilfælde, ſom vi nød-
vendigvis maa være opmærksomme paa, nemlig
iſær Skibsrederier. Det er jo almindelig
Coutume, at navnlig de mindre Skibsrederier

udbetale eller uddele Aarets fulde Udbytte
til deres Aktionærer, men ſamtidig maa man
erindre, at det Materiel, der ſvarer til
deres Kapital, er ſtibe; de have derfor en
Kapital, der forsvinder i Løbet af en 20—30
Aar. Det Udbytte, den Dividende, ſom Ak-
tionærerne i et ſaadant Skibsrederi altſaa
faar udbetalt, indeholder ikke alene Aarets
Udbytte eller Renten af deres Kapital, hvad
man nu vil kalde det, men er tillige en del-
vis Tilbagebetaling af Kapitalen. Det er
denne Del af Udbyttet, ſom efter Reglerne i
Loven af 1870 ikke bør beſtattes. Der ſtaar
nemlig i denne Lovs § 2, ſidſte Punktum,
at Kapitalens Anvendleſe er ikke ſtattepligtig.
For ſaa vidt der alſaa i Udbetalingen af
dette Udbytte er tilbagebetalt Kapital, bør
denne undtages. Det er det, jeg tilſigter
ved denne Underændring. Om denne mulig-
vis kan affattes anderledes, ſtal jeg ganſte
henſtille, men Tanken i ſig ſelv bør viſtnof
faſtholdes, navnlig over for Skibsrederierne,
og da navnlig over for de mindre, ſom have
den Praksis ikke at lægge noget hen til et
Amortisations- eller et Reſervefond, men ud-
betaler den hele Dividende i Aarets Løb.
Under Nr. 24 ſe vi ſaa et Forſlag, der ad-
ſtiller ſig fra det tilsvarende Ændringsfor-
ſlag under Nr. 25, ſom omfatter de nær-
mere gaaende Regler for Aktiebeſtattningen.
Jeg ſtal da ſtraks gøre opmærksom paa,
hvad Forſtellen er mellem diſſe to Ændrings-
forſlag. Ændringsforſlaget under Nr. 25, der
er ſtillet af et Mindretal, nemlig de ærede
Medlemmer fra Aalborg (Bransen) og
Storeheddinge (S. Scavenius), gaar ud fra,
at Aktieſtavsbeſtattningen, naar derpaa an-
vendes de mellemkommunale Beſtattnings-
regler, ſtal komme ind under ganſte de
ſamme Vilkaar, ſom fiſſte Perſoner over
for denne Beſtattung, eller det gaar med
andre Ord ud fra, at Opholdskommunen,
den Kommune, hvori Beſtyrelſen har Sæde,
ſtal have fortrinſvis Afgang til det halve
af Stattebeløbet. Det er den egentlige
Hovedforſtel. Flertallet under Ændrings-
forſlaget Nr. 24, hvortil jeg ſlutter mig,
ſiger ſom ſaa: Fiſſte Perſoner, ſom be-
ſtattes med den personlige Kommuneſtat
efter de Statte regler, der gælde i Kommu-
nerne, beſtattes nu uheldigende i deres Op-
holdskommune. Denne Lov, ſom omhandler
de mellemkommunale Statte regler, vil tage
fra Opholdskommunen en Del af dens Net
og lægge denne Del af Skatten over til
Næringskommunen. Men da Opholds-
kommunen alſaa hidtil har kunnet opkræve
den hele Stat af den paagældende, finde
vi det billigt, at den har en vis Hævd paa,
at der ikke tages til Bunds i dette Forhold,